

## POSTANOWIENIE

Dnia 7 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z wniosku W.F.  
przy uczestnictwie B.K.  
o stwierdzenie nabycia spadku po M.F.,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 7 sierpnia 2020 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy  
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.  
z dnia 5 lutego 2019 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) przyznaje adwokatowi M. T. od Skarbu Państwa - Sądowi Okręgowego w K. kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł, powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

### UZASADNIENIE

Postanowieniem z 5 lutego 2019 r. Sąd Okręgowy w K. po rozpoznaniu sprawy z wniosku W. F. z udziałem B. K. o stwierdzenie nabycia spadku po M. S. F. na skutek apelacji wnioskodawcy W. F. od postanowienia Sądu Rejonowego w J. z 14 marca 2018 r. oddalił apelację i zasądził od W. F. na rzecz B. K. zwrot kosztów postępowania apelacyjnego.

Od powyższego postanowienia skargę kasacyjną wniósł wnioskodawca W. F., zaskarżając je w całości. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na jej oczywiste uzasadnienie (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.), a to w związku z naruszeniem art. 945 § 1 pkt 1 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a także naruszenie prawa procesowego - art. 670 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługuje na przyjęcie do rozpoznania. W ocenie Skarżącego postanowienia Sądu w niniejszej sprawie zapadło z rażącym naruszeniem przepisów prawa i podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie. W toku postępowania zdaniem Skarżącego doszło do naruszenia prawa materialnego przez jego błędną wykładnię polegającą na wadliwym określeniu treści norm prawnych wynikających z przepisów prawa materialnego, a następnie jego niewłaściwym zastosowaniu. W zakresie naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 945 § 1 pkt 1 k.c. Skarżący podejmuje jedynie lakoniczną polemikę polegającą na wskazaniu prawidłowej w jego ocenie wykładni tego przepisu. Z kolei zarzut naruszenia prawa procesowego dotyczy nieprzeprowadzenia przez Sąd z urzędu dowodu z opinii biegłego lekarza psychologa oraz pominięcie części dowodów zgromadzonych w toku postępowania.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, skarżący powinien przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie poprzez wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającą na jego oczywistości (zob. art. postanowienia Sądu Najwyższego z: 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, Nr 3, poz. 49; 14 lipca 2005 r., sygn. akt III CZ 61/05, OSNC 2006, Nr 4, poz. 75; 26 kwietnia 2006 r., sygn. akt II CZ 28/06, niepublikowane; 24 września 2013 r., sygn. akt III SK 4/13, niepublikowane; 29 kwietnia 2015 r., sygn. akt II CSK 589/14, niepublikowane; 23 maja 2018 r., sygn. akt I CSK 36/18, niepublikowane). Przestanką przyjęcia skargi kasacyjnej nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub

procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 8 października 2015 r., sygn. akt IV CSK 189/15, niepublikowane i przywołane tam orzecznictwo). Orzeczenie może być zatem kwestionowane jako bezprawne. Oczywiście powinna być widoczna *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z: 16 września 2003 r., sygn. akt IV CZ 100/03, niepublikowane; 22 stycznia 2008 r., sygn. akt I UK 218/07, niepublikowane; 26 lutego 2008 r., sygn. akt II UK 317/07, niepublikowane; 9 maja 2008 r., sygn. akt II PK 11/08, niepublikowane; 21 maja 2008 r., sygn. akt I UK 11/08, niepublikowane; 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08, niepublikowane).

Tak jak w niniejszej sprawie sformułowane uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia wymagań wskazanych w utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego dotyczącym uzasadnienia wniosku.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O wynagrodzeniu należnym pełnomocnikowi Skarżącego z urzędu Sąd Najwyższy orzekł na podstawie § 12 pkt 2 w zw. z § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2019 r., poz. 18).

jw